19/09/2026

Δεν πιστεύω διότι οι Χριστιανοί είναι αμαρτωλοί

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἆρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο» (Γαλ. 2,17)

«Ἂν ὅμως, ζητώντας νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸν Χριστό, βρεθήκαμε νὰ εἴμαστε κι ἐμεῖς ἁμαρτωλοὶ ὅπως οἱ ἐθνικοί, σημαίνει τάχα πὼς ὁ Χριστὸς ὁδηγεῖ στὴν ἁμαρτία; Ὄχι βέβαια!»

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Πολλοί άνθρωποι, θέλοντας να δικαιολογήσουν την αδιαφορία τους ή την άρνησή τους απέναντι στην πίστη, επικαλούνται ως επιχείρημα ότι οι χριστιανοί είμαστε αμαρτωλοί. Δεν τηρούμε τις εντολές του Χριστού και του Ευαγγελίου. Δίνουμε συχνά ένα κάκιστο παράδειγμα στον κόσμο. Επομένως, ισχυρίζονται, γιατί να πιστέψουμε σε μια θρησκεία, οι πιστοί της που δείχνουν ότι δεν αλλάζει καθόλου

εντός τους, ούτε αυτή η αλλαγή φαίνεται στη συμπεριφορά τους;

Το επιχείρημα έρχεται να συναντήσει την πρώτη Εκκλησία, αυτή της Γαλατίας στη Μικρά Ασία, που αντιμετωπίζει ο απόστολος Παύλος. Κάνει διάκριση ανάμεσα στον Χριστό και στους ανθρώπους. Αυτός που θέλει να πιστέψει στον Χριστό, δεν μένει στο ανθρώπινο παράδειγμα, το οποίο μπορεί να σκανδαλίζει. Όμως δεν πιστεύουμε σε ανθρώπους, αλλά στον Θεό. Οι άνθρωποι φέρουμε την ευθύνη για όσα πράττουμε. Για το ότι είμαστε ανακόλουθοι έναντι της πίστης μας. Για το ότι δεν προσπαθούμε να αγαπήσουμε τον Χριστό, αλλά βολευόμαστε με την ιδέα ότι είμαστε χριστιανοί, άρα δικαιωμένοι. Δεν φτάνει όμως η ιδιότητα ή η διαβεβαίωση ότι πιστεύουμε, διότι η πίστη είναι σχέση με τον Χριστό και η σχέση έρωτας και ο έρωτας μεταμόρφωση της ζωής μας.

Σκανδαλίζουμε οι χριστιανοί με τη στάση μας, ιδίως στους καιρούς μας, οπότε η συμπεριφορά μας είναι ευδιάκριτη. Και δίνουμε δικαίωμα στον διάβολο να πειράζει τους αδύναμους ως προς την αναζήτηση και την πίστη ανθρώπων, για να έχουν δικαιολογία στη συνείδησή τους για την άρνησή τους. Φέρουμε λοιπόν μεγάλη ευθύνη. Αυτό όμως δεν αναιρεί την ευθύνη και των άλλων ανθρώπων να διακρίνουν ότι ο Χριστός δεν οδηγεί στην αμαρτία, αλλά στην ίδια ζωή. Να παλέψουν με την ύπαρξή τους και τα ερωτήματα της ζωής. Να εστιάσουν στην πνευματική υγεία των αγίων. Πρωτίστως, στη μετάνοια που είναι ο δρόμος όλων.

Και κάτι ακόμη. Άλλοι χριστιανοί αγκιστρώνονται σε αγίους, σε γεροντάδες, σε ξεχωριστά πρόσωπα, που φημίζονται για την πνευματικότητά τους. Δεν είναι όμως άλλοθι αυτό, δεν είναι του Πέτρου, του Κηφά, του Απολλώ, του Παύλου. Αν δεν κινητοποιηθούν οι ίδιοι, δεν μπορούν να ζήσουν την αλήθεια. Και ουδείς εκ των Πέτρου, Κηφά, Απολλώ, Παύλου είναι αλάνθαστος και μάλιστα σε γνώμες που δεν έχουν να κάνουν με την πίστη, αλλά με τον κόσμο και τους φόβους μας έναντί του.

Η μόνη αλήθεια είναι ο Σταυρός και στον κόσμο θλίψη που έχουμε. Όμως Εκείνος που μας αγάπησε και έδωσε τη ζωή Του για εμάς μας λυτρώνει. Όχι οι άνθρωποι. Ο Εσταυρωμένος και Αναστάς. Ο Χριστός της Εκκλησίας και όχι ο δικός μου ή ο δικός σου, στο όνομα του οποίου δοξάζουμε την απολυτότητα και τη δική μας υπερηφάνεια ή το δικό μας βόλεμα, σκανδαλίζοντας τελικά με την ψευτοτελειότητά μας εκείνους που ζητούν αγάπη και παλεύουν για την μετάνοιά τους. Θέλουν έναν Θεό του ελέους και όχι της δίκης. Και στη δική μας έπαρση ή αυτάρκεια δεν τον βρίσκουν.

ΠΗΓΗ: ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ